

A Föld királya

A véletlen hozta, hogy Todar Cirkuné lett az a kis földdarab, amelyen héjdeszkából és furnérlemezből egy vityillót tákolhatott össze. Még a szovjet időkben volt, hogy a pénzügyminisztériumban – ahol könyvvizsgáló volt – „Pénzügyes” néven dácsa-szövetkezetet alapítottak, Todar nem is akart ebbe belépni, mert semmilyen dácsának nem érezte szükségét, de Szalivej, a sógora azt javasolta: „Szerezz egy telket, majd én építék rajta magamnak egy villát, te pedig ki fogsz járni hozzám saslikra”. Akárhogy is nézzük, egy sógor mégiscsak rokon, testvére a feleségének, aki nyúzni is kezdte: „Szeredd egyet, szerezz!” – hát így lett Todarnak földcsekéje. A sorsolás egy szép kis telekhez juttatta, százhetven négyszögölköz pont az erdő és a tó között. Mikor meglátta azt a gyönyörű helyet, Todar még meg is sajnálta, hogy holmi saslikokért ez az egész a sógoráé lesz. Hát nem is lett a sógoré semmi. Épp csak oszlopokat és héjdeszkákat sikerült összehordania, hogy a telkecskét körbekerítse. Beásta az első oszlopot – és ezzel be is fejezte a más földjén való gazdálkodást. A boldogságba, hogy egy ilyen telket sikerült ingyen megkaparintania, beleszakadt a szíve. Ilyen kapzsi egy alak volt. Nem valószínű, hogy Todarnak valaha is jutott volna abból a saslikból.

Szjamjon Szurmacsnak, aki szintén könyvvizsgáló volt a pénzügyminisztériumban, és akinek a sorsolás Todar mellett juttatott telket, volt egy veje. A veje egy fafeldolgozó üzemben volt főtechnológus, ahol furnérlemezt gyártottak. Hát ez annyi furnérlemezt lopott össze, hogy már nem volt hová tenni, akár el is lehetne tüzelni sasliksütésnél. Az egész telküket telehordták furnérlemezzel, az eső miatt már feketedni is kezdett, ezért aztán Szjamjon átpasszolt neki vagy negyven lapot, amelyik a legfeketebb volt, de úgy tett, mintha barátságából adta volna. Nos hát ebből a furnérlemezből, amit Szurmacs veje lopott, és a néhai sógora által odahordott héjdeszkából tákolta össze a vityil-

lóját. Nem valami jól nézett ki, de senki sem a héjdeszkára és a furnérlemeze figyelt, hanem az erdőt és a tavat csodálta, meg Todart irigyelte: „Micsoda villád van, Todar! Ilyen lehet a mennyei paradicsom, a Jóistennél...”

Naszta, Todar lánya, művészeti tagozatba járt, lefestette a vityillót az erdővel és a tóval, és a képnek ezt a címet adta: „Paradicsom”. Az erdő és a tó erdőre és tóra hasonlított, a villa pedig egy repülő csészealjra, amelynek az egyik kerek ablaka fölé félkörben az volt odaírva, hogy *A Föld Királya*, és ezen az ablakon Szalivej, Cirkun sógora nézett ki szomorúan, homlokán a Szovjetunió Hősének arany csillagával. Talán azért, hogy engedjék be a paradicsomba, hiszen mi másért?

A képet kiállították a fiatal művészek tárlatán, a sógor homlokán lévő aranycsillagban valaki „a szovjet öntudatot” látta meg, „amitől a társadalom csak akkor fog megszabadulni, amikor az utolsó szovjet embert is az ő kommunista paradicsomába viszi el egy repülő csészealj” – és Naszta, egy „tizennégy éves művész, akinek korához képest szokatlanul mély a gondolatvilága”, megnyerte a versenyt. Az első díj, amivel hazajött, egy bronz ecset volt márvány talapzaton, ezt úgy csapta le az asztalra, hogy a bútorkak belepedezett: „Nesztek, szaros szovjet alakok! Szóval kicsoda legyen legkésőbb este nyolcra itthon?”

Todar felesége, Malvina, lánya sikerének láttán beleőrült a boldogságba, és mint minden boldog nő, a boldogságon kívül semmire sem gondolt, Todar pedig, könyvvizsgáló lévén, azt próbálta megérteni, hogy miben áll a gondolatoknak az a mélysége, amiért Naszta ilyen komoly márvány-bronz díjban részesült?

– Ám legyen – bökött ujjával a sógora homlokán lévő csillagra –, tegyük fel, hogy ez a szovjet öntudat, amitől a társadalom csak akkor szabadul majd meg, amikor az utolsó szovjet embert is az ő kommunista paradicsomába viszi el egy repülő csészealj. De miért van az ideírva, hogy a *Föld Királya*? Ki a föld királya? A sógor? Szalivej?

Naszta legyintett: „Hiszen nem is tudja senki, hogy ez Szalivej, a sógorod! Ez egy jelkép!...” Azelőtt is kurtán beszélt az apjával, de amióta a korához képest szokatlanul mély gondolatvilágú művésznő hírnevére tett szert, még rövidebbre fogta a beszélgetéseket.

Már hogy ne tudnák, hogy Szalivej Todarnak a sógora? A dácsa-szövetkezetben sokan tudják, a minisztériumban is. Szjamjon Szurmács tudja, meg a veje is.

Tegnap, mint szombatoként mindig, fogtak egy üveg vodkát és áthívták Todart szomszédolni. Todar átment, mert hogyan utasítaná el, hisz a szomszédai ők, pedig nem igazán szeretett velük üldögelni, és általában senkivel sem szeretett sem üldögelni, sem feküdni, sem állni. Vársz valamit az emberektől, de egészen mást kapsz, mindenki a saját gondjával nyaggat. De hát mit kezdjek a te bajoddal – engem a sajátom érdekel.

Malvina erre azt mondja: „Hát ücsörögjél csak saját magaddal”. Ő pedig így is tenne, ha lenne még valaki, aki ugyanolyan, mint ő.

Todar nem tartotta mindenkinél többre magát, egyáltalán nem. Egyszerűen másoknál jobban látta, mennyire gyarlóak az egyes emberek – a pénzügyminiszter és helyettesei, az osztályvezetők és az osztályvezető-helyettesek, a könyvvizsgálók, a dácsa-szövetkezet vezetői – csakúgy, mint az egész emberiség.

Mi az emberiség baja? Túl sok mindenben különböznek az emberek – ez a baj. Kívül is, belül is.

Egyszer azt álmodta, hogy a szövetkezetükben minden pénzügyes ugyanolyan, mint ő maga. Családi- és keresztneveik különbözőek, hogy ne legyen keveredés: Szurmacs, Szalivej, de lényegileg mindegyikük Todar Cirkun. Bement a minisztériumba – ott is mindenki Cirkun. A miniszter is Cirkun, a helyettesei is, az osztályvezetők és az osztályvezető-helyettesek, a könyvvizsgálók is. Mindenki mosolyog a másokra, senki nem irigyl senkit, senki sem áskálódik a másik ellen, nem ír névtelen leveleket, hiszen hogyan is fúrnád saját magadat, hogyan is jelentened fel névtelenül saját magadat? És, ami a legfontosabb: mindenki ugyanúgy gondolkodik, mint te, mindenki egyetért veled, senki nem áll össze senkivel, nem harcolnak egymás ellen – íme, itt a világbéke. Mindenki szereti a másikat, mint önmagát. Nincs háború, nincs terrorizmus – csak a virágzó emberi civilizáció. Paradicsom.

Todar megmutatta a „Paradicsom” festményt Szurmacsnak és a vejének, hát Szurmacs nem szólt rá egy szót sem, de a veje csodálkozott: „Miért Szalivejről, nem pedig magáról festette le a föld királyát?...”

Nos, Szurmacsnak evvel a vejével akár el is lehet üldögelni időnként. Fiatalabb ugyan, de jobban hasonlít Todarra, mint maga Szurmacs. Pontosan ugyanazt kérdezte, amit Todar is saját magától. „Miért a nagybátyját és nem pedig az apját festette meg a föld királyának?”

Ez itt a kérdés, nem pedig az, hogy ez egy jelkép. Az apja talán nem lehetne jelkép?

„Te az apja vagy, ő a nagybátyja. Mi a különbség? Szerette Szalivejt, festeni is ő tanította...” – mondja Malvina.

Hogyhogy mi a különbség? Micsoda? Hogy nincs semmi különbség apa és nagybácsi között! Mért, Naszta a nagybátyjától született? Még csak az kéne, miféle festőművész lett volna belőle Szalivejtől!

„Teljesen megőrültél!” – mondta erre Malvina, Todar pedig, mivel sem a feleségénél, sem a lányánál nem talált megértésre, elővette egy igazolványképét, kör alakban kivágta az fejét, és odabiggyesztette a „Paradicsom” képen az ürrepülőgép hajóablakába, pontosan eltakarva a sógor képét.

Sokkal jobb lett, mint amilyen volt.

Ez szombat este történt, amikor Todar hazajött Szurmacséktól, másnap éjjel pedig, vasárnapról hétfőre virradóra, az ablakban valami szokatlan, szúrós fény csillant fel, amitől Todar felébredt és a telke közepén egy repülő csészealjat pillantott meg, pontosan az eper-ágyásban. A csészealj fenekénél lévő búvolyukon ketten ugrottak ki, az egyik piros-fehér, a másik piros-zöld sisakban, odajöttek az ajtóhoz és bekopogtattak. Malvina félálomban kelt fel, hogy ajtót nyisson nekik: „Ki az? Mit akar?”, az ajtó mögül pedig ugyanolyan, de abszolút ugyanolyan hang felelt, mintha Malvina önmagával beszélt volna: „Itt lakik a Föld Királya? Érte jöttünk, reggel kilencre gyűlésre kell mennie”.

Hétfő reggel kilencre, mint hétköznaponként mindig, Todarnak a minisztériumban kellett lennie, mára ott semmilyen gyűlés nem volt betervezve. Meg hát őt amúgy sem hívták soha semmilyen gyűlésre, a könyvvizsgáló nem egy olyan állás, hogy gyűléseken vegyen részt. Ezért aztán ő is meglepődött, Malvina is, nem tudván, hogy erre mit mondjon. Végül belebújt egy pongyolába és kinyitotta az ajtót: „Hát, jöjjenek be...” – és hirtelen belekiabálta az éjszakába: „Hogy szorulnának be maguk nyílt mezőn az ajtóba, hogy úgy törje szét a tüköket, ahogy az én epresemet tönkretették!...”

Todar arra gondolt, hogy bizonyos szempontból meg lehet Malvinát érteni: az eper már majdnem megérett, pár nap múlva akarta leszedni, és akkor jön ez a csészealj, de más szempontból nézve, először csak meg kéne tudni, hogy micsoda emberek jöttek hozzád az éjszaka közepén, és hogy egyáltalán emberek-e, és majd utána átkozd el őket, vagy tartsad a szád. Érdekes módon az éjjeli vendégek nem sértődtek meg, egyikük Malvina hangján így válaszolt: „Mikor elrepülünk, az eper fel fog állni”, a másik pedig elnevette magát: „Tökünk pedig nincsen”.

Tehát nem emberek.

Ahogy beléptek a szobába, a vendégek hosszasan meredtek a „Paradicsom” képre, amit Todar, miután a saját fényképét ragasztotta be az ürrepülőgépnak a *Föld Királya* felirat alatti hajóablakába, felakasztott a falra, aztán Todarra pillantottak, összebólintottak, megragadták Todart a hóna alatt és már vitték is kifelé a házból.

– Naszta! – kiáltott érte Malvina. – Elviszik apádat! Gyere ki, búcsúzz el!

„Hadd vigyék... majd visszahozzák, ha kijátszották magukat...” – hallatszott egy álmos hang a hátsó szobából, Naszta vasárnap, amikor meglátta, mit tett Todar az ő festményével, összeveszett vele, és most Todar így gondolt a lányára és a feleségére: „Micsoda egy család...”, de ekkor Naszta egy szál hálóingben kiugrott az udvarba, meglátta az úrhajót – „Hogyhogy elviszik? Hová?! – és belekapaszkodott az apjába. – Nem engedem, amíg meg nem mondják!...”

– Tessék, kérem szépen, de hiszen mostanáig nem kérdezett senki semmit tőlünk – felelte a piros-fehér Naszta hangján, és elmondta, hogy veszély fenyegeti a Világegyetem létét, ezért minden bolygó összes királyát világtalálkozóra hívják össze.

Naszta kimeresztette a szemét.

– Ejha! Ez aztán a művészet ereje!... De hát nem apa... – valószínűleg azt akarta elmondani, hogy nem Todar a Föld királya, hanem Szalivej, de megdöbbenve gondolta magát. – Akkor én is magukkal megyek!

– A királylányokat nem hívták – rázta a fejét a piros-zöld. – A királyoknak van gyűlésük.

– Minek nekem az a gyűlés! – szaladt gyorsan a fényképezőgépjéért Naszta, és már ment is az úrhajóhoz. – Én kirándulni megyek! Talán királylányok nem mehetnek kirándulásra?

A piros-zöld a fehér-pirosra nézett, aki megvonta a vállát: „Hát, kirándulásra talán mehet egy királylány, miért ne?...” – Malvina pedig nem akarta megvárni, amíg emez meggondolja magát: „Királyné meg pláne!” – és Nasztát félretolva elsőnek mászott be a repülő császealj búvólukán. – „Úgy sincs itt semmi tennivalóm, hisz az egész epres tönkrement!”

Az egész család elrepült. Malvina, ahogy volt, pongolyában. Naszta, ahogy volt, egy szál hálóingben, csak Todarnak sikerült magára kapnia egy kordzekét és egy kordnadrágot. Mégis, hogy nézne ki: a Föld királya alsógatyában.

Azon a bolygón, ahol a világtalálkozót tartották, elsőként Szalivejjel találkoztak.

– Csaló! – támadt ez Todarra. – Hamisító! Nem elég, hogy a telkemet elvetted, még a festményt is meghamisítottad! A Föld királyának játszod meg magad!...

És Todar arcába vágott.

Todar sosem látott még olyat, hogy halottak verekednének, így aztán egy kicsit megzavarodott, nem ütött vissza rögtön, nem bántotta Szalivejt, és mint kiderült, jól tette, mert azon a bolygón, ahol a gyűlést tartották, tilos volt veszekedni és verekedni, az ilyenért pokolra vetettek, pont ez történt Szalivejjel, másképpen Todar meg sem szabadult volna tőle.

– Na, most láthattátok a testvérkéteket! A nagybátyátokat! – támadt Malvinára és Nasztára, amikor beköltöztették őket egy földalatti szállóba, amelyeknek minden ablakában sütött a nap, annak ellenére, hogy a szálló a föld alatt volt, mert azon a bolygón minden a föld alatt volt. – Mikor is halt meg? Már jó ideje, hogy megültük halálának első évfordulóját, és tessék, összetalálkozunk: se jónapot, se hogyvagy! Egyből ököltre megy!

– Azelőtt nem volt ilyen, a halála után történhetett vele valami... – vette védelmébe Malvina a testvérét, túlzott meggyőződés nélkül, hiszen végtére is Todar nem sajnálta Szalivej számára azt a telket, de Naszta, akiből királylány lett, hisz az apja király, közbevágott: „Szarházi! Meghalt, és mégis királyságra tör!”

Todar lelkében melegséget érzett: mégiscsak igazságos gyerek az ő lánya – apjára ütött.

Megjött a fehér-piros a piros-zölddel és szóltak, hogy ideje a gyűlésre indulni.

– Hát a kirándulás? – kérdezte Naszta, és a piros-zöld ment Todarral a gyűlésre, a fehér-piros pedig Nasztát és Malvinát vitte szétnézni.

A gyűlést a felszínen tartották, és mihelyst Todar felment, rögtön megértette, hogy miért száműztek minden mást ezen a bolygón a föld alá: azért, hogy szabaddá tegyék a találkozó résztvevői számára a helyet. Arra számított, hogy valamilyen klub lesz ott, vagy egy kultúrház, a színpadon egy asztalal az elnökség számára, ahol három-négy, vagy akár harmincnégy ember ül majd, valamint néhány száz ember a nézőtéren, vagy akár néhány ezer, mint a Szakszervezetek Kongresszusán, hát tessék, nincs itt semmiféle asztal, sem színpad, sem kultúrház: egyszerűen a puszta földön körös-körben, egészen az égaljáig királyok, királyok, királyok...

– Mégis, hányan vannak? – kérdezte egészen megzavarodva Todar a piros-zöldtől, mert sehogyse gondolta volna, hogy a királyok gyűlésén ilyen sok király legyen, de egyszer csak magától eszébe jutott, hogy mit is tanítottak az

iskolában, és megértette: végtelen sokan! A világegyetem végtelen, a bolygók száma végtelen – és ugyanennyien vannak a királyok is! Nincs kizárva, hogy néhány bolygón demokrácia van és nincsenek királyok, de akkor is: azon bolygók száma, ahol vannak – végtelen...

Ez nagyon meglepte. Mit nagyon: soha semmi nem nyugózta le őt ennyire. Ezt semmivel sem lehetett összemérni: a pénzügyminisztériumban egyetlenegy miniszter volt, első helyettese kettő, egyéb helyettese – négy, könyvvizsgáló – huszonnyolc, a „Pénzügyes” szövetkezetnek száznegyvenhét tagja volt, de lehetett volna százszor, ezerszer, milliószor, akár milliárdszor annyi – még az is valamilyen könyvelhető mennyiség, de itt csak királyokból is megszámolhatatlanul sok van. És ehhez még ugyanannyi királylány és királyné, még akkor is, ha nem minden királynak van lánya és nem is mindegyik nős.

– A veszélyt elkerülendő, minden bolygón mesterséges, föld alatti napot kell létesíteni! – kiáltotta Todartól balra egy király, és mindenki megtapsolta: „Helyes!” – a piros-zöld pedig megérintette Todar vállát: „Magáé a szó”.

Todar megfordult, mert arca valamilyen király hátába fúródott, aki ugyanolyan kordzekében volt, mint Todar, és önmagával találta szemben magát: egy pontosan ugyanolyan Todarral, ugyanolyan kordzekében, amilyet magára kapott, amikor a villából ment kifelé, és ugyanolyan kordnadrágban, mint amilyet sebtében felhúzott. És tovább, a mögött az arc mögött, amelyhez fordult, egy ugyanolyan királynak látta meg az ugyanolyan arcát, a mögött a király mögött megint egy ugyanolyant, kordnadrágban és kordzekében, és mindkét oldalt ugyanolyan királyok, mint Todar, ugyanolyan Todarok, mint ő maga – végtelen sok ilyen Todar.

Nem tudta, mit mondjon, de az, amire ráeszmélt, annyira megütötte, annyira teletöltötte, amennyire soha semmi meg nem ütötte és ki nem töltötte gondolatait. Itt végtelen sok egyformán, kordzekébe és kordnadrágba öltözött király volt, tehát valahol végtelen sok nubukzekés és nubuknadrágos király is volt és még végtelen sok bőrdzsekis király is volt, vagy nubukzekés és bőrnadrágos, és végtelen sok Todar nevű király és végtelen sok olyan, akit másképp hívnak, és akik ezért lehet, hogy valami mást mondtak, de Todar ezt kiáltotta: „Minden bolygón mesterséges, föld alatti napot kell létesíteni!” – és amikor mindenki tapsolni kezdett, hogy: „Helyes”, a zöld-piros ismét megérintette a vállát: „Most már repülhetsz vissza...”

– A miénk beszélt a legjobban – mondta a fehér-pirosnak, mikor lementek a földalatti szállodába, ahol szomorúan ült Naszta és Malvina, mert a

túra nem nyerte el a tetszésüket: akármeddig is vezette a fehér-piros körbe őket a földalatti birodalomban, mindenütt csak ugyanilyen szállodák voltak ugyanilyen szobákkal. Ezért mindketten megörültek, amikor megtudták, hogy hazamehetnek, és megkérdezték a fehér-pirost a piros-zölddel, miként lehet Szalivejt a pokolból elhozni? Ezek azt válaszolták, hogy sehogyan. Ha nem a pokolból kéne, még el lehetne gondolkozni, de a pokolból – itt még gondolkozni sincs min. Mikor, ki és kicsodát hozott vissza a pokolból? A paradicsomból kihoztak, sőt ki is űztek embereket, de a pokolból nem. Hiszen hogyan lehetnének akkor örökös kínok?...

Csak azt engedélyezték a legközelebbi rokonoknak, hogy menjenek, búcsúzzanak el. Todar nem akart menni, mert nem legközelebbi rokon, de Naszta megkérdezte: „Mért, te már voltál a pokolban?...” – erre ő is meg akarta nézni: hogy néz az ki? Bár Todar nem lopkodott furnérlemezt, a pénzügyminisztériumban nem volt furnérlemez, de azért nem érezte szentnek magát. Egyszer egy könyvvizsgálónóval könyvvizsgálói kiküldetésben volt, szóval, mit lehet azt tudni...

Kiderült, hogy a pokol a szomszéd szállodában volt, amelyiknek ez volt a felirata „POKOL”. Todar arra számított, hogy ha Szalivejt esetleg nem gyanúfőzőben találja, akkor valami sötét börtönben, rengeteg kínzóeszköz között, de Szalivej egy szoba közepén ült egy széken, a szoba falai, de a plafonja és a padlója is csupa tévéképernyő volt, és az összes képernyőn azt lehetett látni, akármerre is fordította vagy hajtotta le a fejét Szalivej, hogyan süt Todar a telken saslikot. Ez nem volt igaz. Mióta Szalivej meghalt, Todar egyszer sem süttött saslikot, de a pokolban ilyen örök kínt találtak ki Szalivej számára.

Csupa hamisítás és hazugság árán. Ez az, ami a Világmindenség létét fenyegeti.

„Mindenütt hamisítvány! Csupa hazugság! Ez az a veszély, ami a világmindenség létét fenyegeti!” – ezt kellett volna mondania a királyok gyűlésén, ha nem lett volna, mint mindenki, király, és ha nem lett volna, mint mindenki, Todar, aki, mint minden király és mint minden Todar, ezt kiáltotta: „Minden bolygón mesterséges, föld alatti napot kell létesíteni!” Márpedig mi más lenne egy ilyen mesterséges nap, mint hamisítvány és hazugság?...

Szalivej most nem ment neki ökölrel, pedig inkább ment volna neki, mintsem hogy Malvinát kérdezze, mikor már kifelé mentek a pokolból: „Hát azt tudod-e, hogy a te Todarod egyszer kiküldetésben volt egy könyvvizsgálónóval?...” Malvina, a fehér-piros jelenlétében, aki a pokolba kísérte őket, úgy tett, mintha nem hallott volna semmit, pedig valójában mindent hallott,

saját maga is fehér-pirossá vált – így most jobb lett volna a pokolban maradni, mint visszatérni a paradicsomba...

A földre egyedül, robotpilótával küldték vissza őket a csészealjon. A fehér-piros és a piros-zöld búcsúzóul hurráztak és feldobták a sisakjukat – Todar a kerek ablakból észrevette, hogy nem emberek. Valami mesterséges dolgok: egyik piros-fehér, a másik piros-zöld.

Todar azt gondolta: „Így van ez minálunk is. Leveszed a váll-lapokat, vagy leteszed a koronát – és mi marad? Valami fehér, valami piros, valami zöld...”

Ahogy Naszta mondta: „Ez nem meglepő. Már hogy lehetnének emberek, ha nincs tökük?...” És Malvina egész úton Todar fülét rágta: „Ezt hallgasd meg – és mindezt tizennégy éves korban!...” Még a könyvvizsgálónőről is megfeledkezett. De eszébe fog jutni... Átkozott Szalivej!...

Mikor visszaérkeztek, Malvina és Naszta rögtön az epret indultak leszedni, mert az felállt, és annyi volt, mintha az égből potyogott volna, hogy az érett szemektől látni sem lehetett az eperbokrokat. Todar két vödörrel kivitt a piacra, eladta, húst vásárolt érte, amikor pedig hazajött, áthívta Szurmacsot a vejével, felpillantott az égre és saslikot sütött.

2012. június, Menszk¹

FORDÍTOTTA BÁRÁSZ PÉTER

¹ Minszk eredeti belorusz neve.

A Wallenberg Egyesület Ember Mária-díjára február 28-áig lehet
díjazottakat jelölni.

A kiírást az Egyesület honlapján találják meg. www.wallenbergegyesulet.hu

Vagy írjon mailt: wallenbergegyesulet.elnok@gmail.com

**ÁLLJ FEL A FOTELBŐL
ÉS CSATLAKOZZ!**
info.nyomtassteis@gmail.com

NYOMTASS TE IS
HÍREK, AMELYEK NEM JUTNAK EL MINDENKIHEZ
WWW.NYOMTASSTEIS.HU

TÁMOGASS TE IS!
Magnetbank
16200223-10026139
eDemokrácia Műhely Egyesület